

תת"ע 1728/12/19 - מדינת ישראל נגד מלאק סארי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 1728-12-19 מדינת ישראל נ' מלאק סארי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד זרה/ששון

נגד

מלאק סארי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד אורון

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 14.8.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל יוגב שחורי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשה אסופת פסקי דין, שסומנה נ/1 והנחיות משטרתיות, שסומנו נ/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 14.8.19, בסמוך לשעה 14:00, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 15, נצפה על ידי עד התביעה, אשר רכב על אופנוע משטרה בשול ימין, מימין לרכב הנאשם, כאשר הוא אוזח טלפון נייד, סמארטפון, בצבע שחור, בידו הימנית, בצמוד לחלק העליון מרכזי של רגל ימין, מסך הטלפון פונה כלפי מעלה, ראשו של הנאשם פונה קדימה ושפתיו נעות. העד ציין כי כאשר הנאשם הבחין בו, הוא שמט את הטלפון הנייד מידו, אל בין רגליו, על גבי מושב הנהג. העד הדגיש כי הרכב היה בתנועה כל העת וכי שמר על קשר עין רצוף עם הרכב, מרגע גילוי העבירה ועד עצירת הרכב בשול ימין.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא נגעתי אני בשיחה".

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי אינו זוכר דבר מעבר למה שכתב בדו"ח, לרבות עובדות שנשאל על ידי הסנגור - מהירות נסיעה, משך הזמן בו ראה את העבירה, משך הזמן עד לעצירת הרכב, מצב התנועה, מספר הנתיבים. העד נשאל מדוע

לא רשם את מספר הטלפון של הנאשם והשיב כי הוא נוהג לרשום בשגרה ואינו יודע לומר מדוע לא רשם הפעם. לגבי המרחק בין כלי הרכב, השיב העד כי מדובר במרחק שבין שול ימין לנתיב ימני.

העד נשאל לגבי שימוש במצלמות והשיב כי במועד העבירה, לא היו מצלמות גוף ביחידתו ואילו לגבי מצלמות קסדה, הן לא נועדו לתעד עבירות ואינו זוכר אם העבירה צולמה.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון הנייד היה מונח על מתקן, ליד ידית ההילוכים, שכן בשל מבנה הרכב, אין לו מקום למתקן למעלה וכי הוא שוחח בטלפון, באמצעות הרמקול.

הנאשם העיד כי אמר לעד, לאחר שזה עצר אותו, כי לא החזיק את הטלפון בידו.

הנאשם הוסיף כי אחז בהגה ביד שמאל, למיטב זכרונו וכי העד צעק עליו. עוד הוסיף הנאשם, כי העד הגיע מימינו, דפק על החלון הימני וסימן לו לעצור וכי התנועה זרמה והייתה עמוסה, לסירוגין. הנאשם הציג בבית המשפט את הטלפון הנייד שהיה ברשותו במועד העבירה, לדבריו.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מדוע לא אמר לעד כי הטלפן הנייד היה במתקן והשיב, כי אמר זאת לעד ולאחר מכן, לקח את הטלפון מהמתקן וזרק אותו על הכיסא.

הנאשם נשאל לגבי חתימתו עד הדו"ח השיב כי אין זו החתימה שלו וכי העד צעק עליו כל הזמן.

בחקירה חוזרת, מסר הנאשם כי קיבל את הדו"ח מהעד, שהורה לו לחתום ואף כי סירב תחילה לחתום, פחד מהעד וחתם, מבלי לקרוא את הכתוב בדו"ח.

בסיכומיו, ביקש הסנגור להגיש את נ/2- הנחיות משטרה משנת 2014, לגבי אכיפה של העבירה שבנדון וכן אסופת פסיקה רלוונטית.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע מימין לרכב הנאשם, על שול ימין וכי המרחק ביניהם היה המרחק בין השול לנתיב ואילו הנאשם עצמו, העיד לעניין המרחק כי " הוא בא לידי מהחלון..... ברגע של שניה, הוא דפק לי על החלון וסימן לי עם האמצע לעצור. הוא לא כרז לי, רק דפק על החלון וסימן". ברי, כי אם העד יכול היה לדפוק על חלון רכבו של הנאשם, הרי שהמרחק ביניהם היה מינימלי, גם לגרסת הנאשם עצמו ומכאן, כי אין כל נפקות למספר הנתיבים בכביש, כפי שטען הסנגור בסיכומיו שכן, בין אם היו בכביש 3, 4 או 5 נתיבים, אין מחלוקת כי העד היה

צמוד לרכב הנאשם.

2. מאותו טעם, אין נפקות מבחינתי, לכך שהעד לא התייחס למספר כלי הרכב שהיו בנתיבים בעת שהבחין בעבירה - תחילה, מדובר בדרישה בלתי סבירה, שיש בה כדי לסכן את העד ושנית, מה חשיבות מספר כלי הרכב, כאשר אין מחלוקת שהעד היה צמוד לרכב הנאשם, כמפורט לעיל? - לטעמי, אין לכך כל חשיבות.
3. העד תיאר את הטלפון הנייד, צבעו, האופן בו אחז בו הנאשם וכיצד הגיב הנאשם, כאשר ראה את העד לצדו.
4. לא מצאתי כל פסול בכך שהעד לא ציין את מספר הטלפון הנייד של הנאשם בדו"ח, שכן, בשום שלב לא נטען, גם לא על ידי הנאשם עצמו, כי ביקש מהעד שירשום את המספר, כפי שהיה בענין דביר, אליו התייחס הסנגור בסיכומיו ובנוסף, גם אם אקבל את גרסת הנאשם, כי במועד העבירה, היה ברשותו הטלפון הנייד אותו הציג בבית המשפט, אין בכך כדי לשנות את התשתית הראייתית באשר לעבירה גופה.
5. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, עקבית ועשתה עלי רושם אמין.
6. גרסת הנאשם, מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי המתקן ברכבו נמצא ליד ידית ההילוכים, מיקום חריג ולא שכיח, אך לא הציג תמונות שיהיה בהן כדי לתמוך בנטען.
7. טענת הנאשם לפיה הוציא את הטלפון הנייד מהמתקן והשליך אותו על המושב, נראית כניסיון להרחיק עצמו מהמתואר בדו"ח, לפיו, כאשר הבחין בעד לצדו, השליך את הטלפון מידו, על גבי מושב הנהג, אל בין רגליו ולא הוצג כל טעם הגיוני להשלכת הטלפון מהמתקן, לאחר שהרכב כבר נעצר.
8. באשר לפסקי הדין הנוספים שהגיש הסנגור, הרי שפסק דינו של כבוד הש' בן יוסף, עוסק בבקשה להארכת מועד להישפט ומכאן שבית המשפט בחן סוגיות אחרות ואילו פסקי הדין הנוספים, הם של מותבים בערכאות מקבילות למותב זה.
9. עוד טען הסנגור, כי לא ברור אם העבירה לא צולמה. אציין לעניין זה, כי נוהל דיון בבקשה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי וכבוד הש' שור נתן בה את החלטתו.
10. באשר לטענת הסנגור, לפיה, ייתכן והרכב היה בעצירה, בדיוק כאשר העד הבחין בעבירה, מדובר בטענה סתמית וחסרת כל בסיס או הגיון. הנאשם עצמו, העיד כי היה בנסיעה, בעומס תנועה וכי עצר רק לאחר שהעד הורה לו לעצור. יתרה מזו, ברור כי ההנחיה המשטרתית אליה התייחס הסנגור, לא נועדה לסיטואציה בה כלי רכב נוסעים ומאטים או נעצרים לסירוגין, לפרקי זמן קצרים.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים